

Hiekkaharjun tuntemusta kuudelta vuosikymmeneltä

Kaikki sukukammareissa käyvät Vantaan seudun sukututkijat tuntevat varmasti Reijo Routarinteen, sohvarivin miesjoukon vaikiokävijän. Reijo kuuluu myös Kuulutko Sukuuni-tapahtuman rakentajajoukon perusjäseniin, joille ei ole mahdottomia asioita, vain pieniä hidasteita. Reijo on vantaalainen, jos ei ihan syntyjään, kuitenkin alaikäisestä asti.

Lapsuus ja matkalla pohjoiseen

Vaikka Reijo aloittikin taipaleensa Helsingin Tempelikadulta, hänen vakituiset asuinpaikkansa ovat olleet ensimmäisen puolivuotiskauden jälkeen pääradan vaikutuspiirissä. Oulunkylän kautta perhe muutti yli kymmeneksi vuodeksi Puistolaa, jossa Reijo ehti aloittaa koulunkäynnin jatkosodan aikana 1943. Vähä vähältä luokkatoverit lähtivät sotaa pakoon kuka minnekin, ja luokahuoneiden muututtua sotilaiden majoitustiloiksi loput oppilaat jatkoivat koulunkäyntiä opettaja Kaija Pitkäsen keittiössä pirttipöydän ääressä.

Keväällä 1944 Reijo lähti sotaa pakoon Ruotsiin Skooneen, jossa kieli oli aivan erilaista kuin äidin puhuma suomenruotsi. Sopeutumista helpotti kuitenkin se, että naapuritaloon oli sijoitettu serkkutyttö ja yläkoulun opettajan perheessä asui serkkupoika. Oma äiti ja pikkusisko asuivat muutama kymmenen kilometrin päässä. Västra Vemmenhögin koulu sijaitsi aivan sen kirkon vieressä, jota Nils Holgersson Peukaloisena kierteli hanhen selässä liidellen. Reijo ei tainnut tuota tapausta tosin omin silmin nähdä. Skooneen ajasta jäi Reijolle hyvät muistot, ja ruotsalaisen perheen kanssa vaihdetaan vieläkin joulukortteja.

Reijo oli jo aloittanut Malmin kaupallisen keskikoulun, kun perhe muutti Puistolasta Hiekkaharjuun 1950. Kavereiden luo Puistolaan Reijo käveli Hiekkaharjusta rataa pitkin.

– Senhän kuuli, kun juna puhkutti ja höhkötti ja kolisteli. Nythän jäät justiinsa junan alle jos lähdet kävelemään radalle, Reijo toteaa.

Rautateistä puhuimme enemmänkin, mutta siihen

palataan ehkä toisessa yhteydessä.

Reijo Routarinne

Hiekkaharjussa Reijo on Leenansa kanssa asunut siitä lähtien, kun he aloittivat yhteisen elämän anoppilan vintillä 1959. Pienenä poikkeamana linjasta oli kymmenkunta vuotta Simonkalliassa. Vuodesta 1986 perhe on asunut Reijon vanhempien tontille rakennetussa omakotitalossa Oikotiellä.

Reijon vaimo Leena on vielä perusteellisemmin hiekkaharjulainen, sillä hänen asuinpaikkansa sijaitsevat 2 km:n kokoisen ympyrän sisällä. Kummankaan vanhemmat eivät kuitenkaan olleet syntyisin silloisesta Helsingin maalaiskunnasta.

Työelämä

Koulun jälkeen Reijo oli Tikkurilassa pikkufirmissä konttorihommissa, sitten mm. Puu- ja rauta-nimisessä rakennusalan yrityksessä. Vuonna 1962 Reijo aloitti Posti-telelaitoksen silloisessa reikäkorttiyksikössä ohjelmoijana ja oli myös systeemin suunnittelijana. Hallintotehtävissä hän oli siellä pitkään, ja isoimmillaan yksikössä oli 300 ihmistä töissä. Yhtiöittämisen jälkeen alkoivat kovat ajat, ja Reijokin joutui irtisanomaan ihmisiä, joita oli ollut palkkaamassa töihin. Lopulta vuonna 1995 hän pääsi irti työelämästä.

Sukututkimusyritys

Ilman muuta meitä kiinnostaa, miten Reijo innostui sukututkimuksesta. Annetaanpa haastateltavan kertoa.

– Isäni kuoli 1977. Tämän jälkeen pyysin Mäntsälän kirkkoherranvirastosta sukututkimustietoja hänestä. Sain tiedot 1840 jälkeen, mutta sitä edeltävät tiedot olivat Kansallisarkistossa. Pappi kirjoitti, että se tietäisi paljon lisätöitä. Siihen into loppui sillä kerralla.

Uusi kiinnostus

– Kesällä 1980 sain Sovelius-Sovio sukuseuran puuhamieheltä Eero Sovelius-Soviolta kirjeen, jossa pyydettiin täydentämään niitä tietoja, joita hän oli saanut äitini vanhimmalta siskolta Dollyltä (s. 1906).

– Tästä alkoi verkalleen etenevää yhteydenpitoa em. sukuseuraan, joka koostuu Raahen vanhimmasta suvusta alkaen n. 1600. Sukuseuran 5. kokous oli 1989 Hanasaassa, seuraava Raahessa jne. Sukumatrikkeli ilmestyi 1999, ja Eeva Ahtisari palkitsi sen Vuoden Sukukirja -kilpailussa.

Tutustuminen Vantaan sukututkijoihin

– Syksyllä 1999 kävin Heurekassa pidetyssä sukutapahtumassa ja ilmoittauduin sukututkimuksen peruskurssille, joka alkoi 27.1.2000 K-M Piilahden vetämänä.

– Lokakuun 2000 tapahtumassa ammattikoululla ilmoittauduin jäseneksi. Vuoden 2001 alusta olen osallistunut Sukukammareihin ja useampiin kursseihin. Lokakuusiin Kuulutko sukuuni -tapahtumiin olen osallistunut kuusi kertaa fyysisellä panoksella, en siis minään näytteillepanijana.

– Vastaanotto Sukukammarissa on ollut myönteistä ja kannustavaa. Helmer Forsströmiltä, molempien edesmenneiden lankomiesten hiihtokaverilta, sain aluksi tukea ja hyviä neuvoja.

Tutkimuskohteita

– Äitini sukujuuret ovat Pohjanmaalta. Äidin äiti oli Soveliuksia Raahesta ja äidin isä oli Kokkolan Lindebeckejä. Molemmista suvuista on löytynyt paljon valmista hyödynnettävää materiaalia. Lindebeckeistä löytyi tietoa kirjasta Suomen aatelitomat suvut.

– Isäni juuret ovat Hausjärvi-Mäntsälä-suunnalta. Isän isän suku oli Johansson-nimisiä 1700-luvun alusta Kaukalammin Pietilästä. Netistä löysin 276 Johanssonia. Helmer Forsström neuvoi minut katsomaan sitten rippikirjoista. Isän äidin suku oli Henriksson-nimisiä 1800-luvun alusta Mäntsälän Levannolta, vaikka isäni äiti oli nimeltään Alina Adolffiina Kallentytär (s. 1876).

Reijon isovanhemmat asuivat Jokelan Kaukasissa Suomen Vanutehtaan työväen asuntolassa, jonka kylmällä vintillä Reijon isoisä Antti Oskar Rosten piileskeli piipun vierellä kostajia talvella 1918. Hän sai keuhkokuumeen ja kuoli sairaalaan vietynä. Kuvan oik. laidassa on Reijo isä Martti Rosten (v:sta 1935 Routarinne) sekä naapurin perhe Nurmiset. Puiden takana virtaa Keravanjoki, jonka alkuun Ridasjärvelle on 7 km.

– Vaimoni sukujuuret ovat lähtöisin Savosta ja Pohjois-Karjalasta. Vaimon isän isä oli Suonenjoelta Suihkosia ja tämän vaimo Vesannolta.

Suihkosten sukuseuran ja Leenan mummun suvun Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseuran kautta on löytynyt varmistuksia sukutietoihin, ja sukukokouksissakin on vierailtu.

– Vaimon äidin isä oli Kiihtelysvaara-Tohmajärvi-alueelta Tolvasia.

Reijo on tutkinut samanaikaisesti vaimonsa äidin isän jälkiä, oman äidinisänsä ja oman isänsä sukujuuria, ja monella alueella penkominen on hajottanut tutkimusta. Tuloksia olisi ehkä syntynyt enemmän, jos olisi keskittynyt johonkin sukuhaaraan.

– Ensi viikolla tulee laajakaista, niin pääsee tutkimaan ainakin niitä rippikirjoja, jotka on jo kuvattu, Reijo iloitsee. Ehkä Mäntsälän Johanssoneista pääsee karsimaan väärät pois.

Tuloksia

– Kesäkuussa 2005 pidimme vaimoni isän syntymän 110-vuotissyntymän merkeissä sukujuhlat Hiekkaharjun 36-kerhotiloissa. Paikalla oli vaimon

>>>

jatkoa
edelliseltä sivulta

*Suomen Vanutehdas sijait-
si Jokelan Kaukasissa,
noin 7 km itään Jokelan
rautatieasemalta. Kaikki
tavarat kuljetettiin sinne
hevosilla. Reijo oli mum-
munsa luona sotaa paossa
talvisodan aikana ja näki
pikkupoikana, kuinka isot
hevoskuormat sidetarpeita
ja muita tehtaan tuotteita
kuljetettiin asemalle.*

isän jälkeläisiä puolisoineen 70 henkilöä 80 mahdollisesta. Heille esitettiin suvun vaiheita kaavioidin ja kuvin. Kullekin perheelle jäi muistoksi jälkipolviraportit erilaisin tekstein ja täydennyksin.

1917-1918 -tapahtumat kolmessa perheessä

Suomen itsenäistymisen vaiheista on Reijon ja Leenan vanhempien perheissä monenlaisia kokemuksia. Se on innostanut Reijon tutkimaan aihetta enemmänkin.

– Isäni isä Antti Oskar Rosten (Ropsten, s. 27.2.1882, k. 9.6.1918) oli tehtaan työmiehenä/kuskina Suomen vanutehtaalla Jokelan Kaukasissa. Hänen tehtävänään oli vastata tehtaan hevosista ja kuljetuksista Jokelan asemalle 7 km. Talvella 1918 saapuivat tehtaalle ns. Hyvinkään lentävät (punaisia). He olivat ampuneet insinööri Wahlbergin (s. 1881) ja pudottaneet sillalta jokeen. Tämän jälkeen he tulivat talleille vaatimaan levänneitä hevosia. Antti Oskar sanoi, ettei hevosia anneta ilman insinöörin lupaa. Tämähän ei onnistunut em. syystä. Antti Oskar piileskeli kostajia asuntonsa ylisillä kuskiturkeissa vaimonsa ruokkiessa miestä öisin. Antti Oskar joutui vilustuneena sairaalaan, jossa kuoli. Isäni jäi orvoksi 9-vuotiaana.

– Äitini isä Gösta Lindebeck kuului Snappertunan suojeluskunnan johtoon. Talvella 1918 hän vei Ahvenanmaalla oleville saksalaisille alueen miinakarttoja, jotka hän oli syksyllä 1917 saanut lahjomalla Suomenlinnan venäläisiltä. Saksalaiset nousivat maihin Hangossa huhtikuun 1918 alussa. Vaarini Gösta sai saksalaisilta ansioristin.

– Appeni Artturi Salomon Suihkonen (s. 1895, k. 1977) oli 1916 lopettanut työnsä Malmin eläinlääkärillä. Hän siirtyi linnoitustöihin, joissa palkanmaksu kangerteli. Tämän vuoksi hän liittyi syksyllä 1917 Malmin miliisiin, jossa velvoitteet hoidettiin.

– Kevättalvella 1918 Hangosta päin tuli sitten saksalaisia suojeluskuntalaisten kanssa. Tikkurilan asemallakin oli taisteluita, josta Viljo Sohkanen kertoo kirjassaan Punakaartilaisen päiväkirja. Appiukko ja iso joukko muita miliisejä vangittiin Hologolassa 13.4. Hän vapautui Lappeenrannan leiriltä 15.12.1918. Vapautumiseen varmaan vaikutti Malmin eläinlääkärin antama mairitteleva työtodistus.

– Appeni 15-vuotias veli ammuttiin Tikkurilan Viertolan taistelussa 12.4.1918. Kaatuneita oli 28. Poikien äiti lähti etsimään lastaan, pesi pellonojan vedellä ruumiiden kasvoja, kunnes löysi oman poikansa. Tarkoituksena oli saada poika haudatuksi siunattuun maahan. ■

